

Nr 493.

Av herr **Johansson** i Trollhättan m. fl., i anledning av Kungl. Maj:ts proposition, nr 343, angående vissa ändringar i gällande avlöningsreglemente för tjänstemän vid statens vattenfallsverk m. m.

I anledning av Kungl. Maj:ts proposition nr 343 tillåta vi oss på här nedan angivna grunder hemställa om vissa ändringar i Kungl. Maj:ts förslag angående gällande avlöningsreglemente för tjänstemän vid statens vattenfallsverk:

Att det en lång tid varit omöjligt att anskaffa kvalificerad personal till ordinarie befattningar vid statens affärsdrivande verk, är en känd sak; orsaken härtill är helt beroende av de låga lönerna. Det kan icke, enligt vår uppfattning, vara staten gagneligt eller värdigt att under avvaktan på den pågående utredningen till ny lönereglering icke vidtaga de tillfälliga löneförhöjningar, som äro av behovet påkallade.

Att personer, som vunnit anställning i statens tjänst som ordinarie befattningshavare, skola av ekonomiska skäl nödgas sluta för att övergå till privata industrier, där högre löner erhållas, eller att vattenfallsstyrelsen skall anställa extra personal med högre avlöningsförmåner än som fastställes för de ordinarie, kommer i båda fallen att verka skadligt.

Särskilt inom tvenne kategorier av tjänstemän, nämligen montörer och maskinister av 2:a grad, har bristen på kvalificerad personal varit mycket stor. Vattenfallsstyrelsen säger i sin skrivelse bland annat, att »i avlöningsstaterna för år 1917 upptagna 14 montörs- och 28 maskinistbefattningarna av 2:a graden hittills endast 3, respektive 18 befattningar kunnat besättas med ordinarie innehavare», varav synes framgå, att montörsbefattningarna varit svårast att besätta.

Kungl. Maj:t har tänkt avhjälpa denna brist på kvalificerad personal genom att föreslå ett årligt tillfälligt lönetillägg för endast maskinisterna av 2:a grad med 120 kronor.

Som motiv för nämnda lönetillägg har Kungl. Maj:t anfört att, »då maskinisterna av 2:a graden måste vid förfall för maskinisterna av 1:a graden rycka in i dessas ställe, måste de förstränmda maskinisterna äga nödig kompetens härtill, ity att ett felgrepp vid manövreringen av kraftverkens maskiner och instrumentering skulle kunna förorsaka förluster på tiotusentals kronor». Denna motivering för maskinisternas lönetillägg kan i högre grad tillämpas på montörerna, då de flera månader om året måste vikariera för stationsmästare och övermontör på olika ställen och själva vara ansvariga för transformatorstationens drift. Vattenfallsstyrelsen har ock i sin skrivelse anfört, »att de ordinarie montörerna äro att anse såsom förmän för en del extra montagepersonal, samt att de dessutom äro avsedda att kunna tjänstgöra såsom stationsmästarnas närmaste medhjälpare och ställföreträdare». Därtill kommer, att en montör får arbeta mycket övertid och jämt vara i beredskap för eventuellt uppstående fel. Nödvändigheten av extra lönetillägg till montörerna är således lika stor som till maskinisterna av 2:a grad, varför montörerna böra erhålla ett tillfälligt lönetillägg av 180 kronor samt till maskinisterna av 2:a grad Kungl. Maj:ts förslag höjes med 60 kronor.

»Vad därefter angår vakterna, erinrar styrelsen först därom, att uti det av vattenfallsstyrelsen år 1909 avgivna förslaget till avlöningsreglemente den fasta avlöningen för vakterna föreslagits till lägst 900 och högst 1,500 kronor, men att vid avlöningsreglementets fastställande år 1913 slutavlöningen för vakterna likväl nedsattes till 1,260 kronor, detta närmast på grund av en jämförelse med avlöningen för banvakterna vid statens järnvägar.

Under erinran att riksdagen, i avvaktan på en definitiv lönereglering för statsbauepersonalen, för år 1915 och följande år beviljat tillfälliga lönetillägg till vissa tjänstemän av lägre grad vid statens järnvägar, påpekar styrelsen, att det år 1913 bestående förhållandet mellan avlöningarna för vakterna vid statens vattenfallsverk och banvakterna vid statens järnvägar blivit rubbat, och förklarar sig styrelsen finna syftet med kanalvakternas omförmälda framställning synnerligen behjärtansvärt.»

Till vad vi här ovan citerat ur Kungl. Maj:ts proposition, torde ytterligare motivering vara obehövlig; vi vilja blott hänvisa till statsutskottets utlåtande nr 145 innevarande år, angående lönetillägg åt viss personal av lägre grad vid statens järnvägar. Det kan icke vara mer än vad rätt och billighet kräver, att även vakterna vid statens vattenfallsverk måtte åtnjuta enahanda tillägg, varför vi föreslå ett belopp av 180

kronor. Ett dylikt tillägg anse vi icke föregripa den lönereglering, som torde vara att vänta i samband med gemensamma avlöningsbestämmelser för kommunikationsverken.

Med dessa lönetillägg vilja vi icke hava sagt, att tillräcklig kvalificerad personal kan erhållas, men torde här föreslagna höjningar i avvaktan på den blivande löneregleringen i viss mån underlätta rekryteringen.

På grund härav hemställes,

att riksdagen måtte bevilja

att till montör vid statens vattenfallsverk må under vartdera av åren 1917 och 1918 av statens vattenfallsverks medel utgå tillfälligt lönetillägg med 180 kronor;

att till maskinist av 2:a graden vid statens vattenfallsverk må under vartdera av åren 1917 och 1918 av statens vattenfallsverks medel utgå tillfälligt lönetillägg med 180 kronor; samt

att till vakt vid statens vattenfallsverk må under vartdera av åren 1917 och 1918 av statens vattenfallsverks medel utgå tillfälligt lönetillägg med 180 kronor.

Stockholm den 19 maj 1917.

A. L. Johansson. Viktor Larsson. K. A. Borg. Adolf Molin.

I motionens syfte instämma:

Emil Kristensson. Helge Bäcklund. C. W. O. Höglund
från Strömstad.

A. J. Bärq.

E. C. Kropp.